

հայ ամօթխած սեռին ներկայութիւնը արզեղ տեսարանաց՝ որոց հանդիսատես պիտի լինինք հոս: Սակայն կը մասնակցին իրենց ամուսնաց տուած խնճոյից. այսպէս՝ Բակուրի կոչնոց ներկայ էր իւր հարճը Նազենիկ (Խոր. 141). եւ Վասզենի ընթրեաց մէջ կը բազմի տիկինն Շուշանիկ (Սոփ. Թ, 26-27): Ընդ հակառակն հոովմայեցի կանայք համարձակ կը սեղանակցին արանց (Պար. Ա, 1272, '78). իսկ հելլենուհիք ոչ բնաւ (անդ, 1273): Բիւզանդացի տիկնայք չեն յիշուիր սեղանի վրայ (Ոսկ. Թղթ. Ա, 529-31, '34), մինչդեռ կեսարացի արք, կանայք եւ աղջրկունք անգամ խառն կը նստին (Բրս. Պհ.), եւ որոց հետեւող կը թուին անտիօքուհիք ալ (Ոսկ. Մտթ. Բ, 15-6): Հաւանական է՝ թէ մեր տիկնայք իսկ կը հրաւիրէին զիրար, ինչպէս հին Պարսից մէջ, ուր Ասթինէ «արար կոչունս կանաց» առանձին (Եսթ. Ա, 9), եւ որոյ օրինակը մեր քով ալ պիտի տեսնենք յետոյ հոգեհանգստեան առթիւ:

Այդ պարագայն է ըստ իս՝ որ ծնունդ տուած է հոչակաւոր վիպերգութեան, թէ «Տենչայ Սաթինիկ տիկին տենչանս՝ զարտախուր խաւարտ եւ զտից խաւարծի ի բարձիցն Արգաւանայ» (Խոր. 58), եւ որ